روزنامه شرق

جهان

مدرنیته شهری در سینما؛ نگاهی به «شهرها و سینما» صفحه ۱۰

روان‌شناسی مغزمحور و طبیعت انسان صفحه ۱۱

مرده‌ای که دوستش می‌داشتیم؛ مروری بر گورستان‌های ایران صفحه ۱۲

سایه سنگین نظامیان بر صندوق‌های رأی

انتخابات، آزمونی برای دموکراسی

بهاره محبی

انتخابات سراسری و پرحاشیه میانمار یکشنبه با رویارویی جدی حزب «اتحاد ملی دموکراسی» به رهبری آنگ سان سوچی و حزب حاکم «اتحاد توسعه و همبستگی» (USDP) که مورد حمایت نظامیان است، آغاز می‌شود. در این دوره از انتخابات حدود شش‌هزار و ۲۰۰ نامزد از ۹۳ حزب شرکت کرده‌اند و قرار است توسط ۳۰ میلیون رأی‌دهنده واجد شرایط مورد قضاوت قرار بگیرند.

آنگ سان سوچی که پس از دو دهه مبارزه دشوار سیاسی روزهای سرنوشت‌سازی را می‌گذراند، آماج شدیدترین انتقادها قرار گرفته است. اقلیت مسلمان که اجازه حضور در انتخابات را ندارند، او را به اهمال‌کاری و نادیده‌گرفتن تضییع حقوق مسلم بخشی از جامعه میانمار متهم می‌کنند و بوداییان تندرو نیز از او به دلیل آنچه نادیده گرفتن خطر تضعیف ارزش‌های بودایی و تسلط قریب‌الوقوع مسلمانان بر میانمار می‌خوانند، انتقاد می‌کنند. بااین‌حال نظرسنجی‌ها اخبار خوشی برای او دارند. پیش‌بینی‌ها حاکی از آن است که حزب سوچی در انتخابات یکشنبه برای نخستین‌بار این شانس را خواهد داشت که اکثریت پارلمان را به دست آورد.

مسلمانان، حلقه گمشده انتخابات میانمار

آنچه باعث توجه بیش از پیش جامعه جهانی به رأی‌گیری روز یکشنبه شده، وعده برگزاری آزادترین انتخابات میانمار در چند دهه اخیر و هم‌زمان جلوگیری از حضور نامزدهای مسلمان در این انتخابات است.

روزنامه گاردین در این‌باره می‌نویسد: «وین میامیا» همه‌چیزش را برای حزب سیاسی‌اش داده است، از جمله دست چپش. دست وین میامیا در سال ۲۰۰۳ جراحت سختی برداشت. این حادثه به زمانی بازمی‌گردد که کاروان آنگ سان سوچی، توسط یک بودایی که از سوی نظامیان حاکم بر این کشور حمایت می‌شد، هدف بمب‌گذاری قرار گرفت. در جریان این بمب‌گذاری تعدادی کشته شدند. وین میامیا همچنین سال‌های زیادی را در زندان گذراند و فروشگاه خانوادگی آنان به دلیل مواضع سیاسی او و حمایتش از آنگ سان سوچی توقیف شد. او خود در این‌باره در گردهمایی حزب «اتحاد ملی برای دموکراسی» (NLD) به رهبری سوچی، می‌گوید: «احتمال داشت که برای NLD بمیرم».

اما با تمام این فداکاری‌ها، وین میامیا نمی‌تواند به‌عنوان یکی از کاندیداهای حزبش در انتخابات حضور داشته باشد. در انتخابات هشتم نوامبر که قرار است از قضا منصفانه‌ترین و آزادترین انتخابات چند دهه اخیر باشد، به دلیل افزایش تنش‌ها و حساسیت‌های مذهبی، مسلمانان نمی‌توانند نامزدی در انتخابات داشته باشند.

وین میامیا، معاون رئیس حزب «اتحاد ملی برای دموکراسی» در منداالای (Mandalay)؛ منطقه‌ای که تنش‌های مذهبی در آن بسیار بالاست، یکی از مسلمانانی بود که درخواست کاندیداتوری در انتخابات را داده بود اما این درخواست به دلیل اعتقادات مذهبی‌اش رد شده است. وی در این‌باره می‌گوید: «رهبر ما خانم آنگ سان سوچی گفته که من باید مسلمانان منطقه خود را ترغیب کنم که به حزب رأی بدهند اما از من نخواسته که به‌عنوان کاندیدا در این انتخابات حضور داشته باشم».

بنا بر این گزارش، اگرچه مسلمانان حداقل پنج‌درصد از جمعیت ۵۱ میلیون‌نفری میانمار را تشکیل می‌دهند (اقلیت‌های نژادی بیش از ۳۰ درصد از جمعیت این کشور را تشکیل می‌دهند) اما هیچ نامزدی در صف کاندیداهای حزب حاکم یا احزاب مخالف ندارند. حزب آنگ سان سوچی اذعان کرده است کاندیداهای مسلمان خود را زیر فشار جنبش افراطی ملی‌گرایی بوداییان کنار گذاشته است.

درهمین‌حال حدود یک میلیون اقلیت مسلمان روهینگیا؛ گروهی که در غرب میانمار به‌شدت مورد آزار و اذیت قرار گرفته‌اند، بدون تابعیت‌اند و فاقد شرایط لازم برای رأی‌دادن خوانده شده‌اند. مارک فارمانر، مدیر کمپین برمه در بریتانیا، به روزنامه گاردین می‌گوید: «مسلمانان برمه می‌گویند که همیشه خود را شهروند این کشور می‌دانستند اما اکنون به‌ناگهان، با آنان مانند خارجی‌ها رفتار می‌شود. این مسئله باعث ایجاد حس ازخودبیگانگی در آنان شده است».

به گفته برخی از مقام‌های محلی، از مسلمانان میانمار خواسته شده است تا برای دریافت کارت تردد و رأی‌دهی در انتخابات کشورشان، خود را پاکستانی یا هندی معرفی کنند. هاج یان آیونگ، صاحب یک فروشگاه که خانواده‌اش قرن‌ها در منطقه ماندالای میانمار زندگی کرده‌اند، حاضر نشده است خود را هندی معرفی کند و به دلیل نداشتن کارت شناسایی قادر به رأی‌دادن نیست. او با چشمانی اشکبار به خبرنگار گاردین می‌گوید: «آنها انکار کردند که من یک برمه‌ای هستم. به آنها گفتم که انتخابات هیچ ارتباطی به مذهب من ندارد. اما گفتند اگر مذهبتو اسلام است، بر اساس قوانین مهاجرت جدید به‌طور خودکار یک برمه‌ای خالص محسوب نمی‌شوی... احمقانه است! می‌دانید مساجد تاریخی ماندالای چندساله هستند؟ قدمت برخی از آنان به بیش از ۲۰۰ سال می‌رسد و جوان‌ترین آن ۱۵۰ سال قدمت دارد. ما سال‌هاست که اینجا زندگی می‌کنیم. اگر مجبور باشم که خود را یک هندی بخوانم ترجیح می‌دهم که در انتخابات شرکت نکنم».

هاج یان آیونگ می‌گوید، برخی را می‌شناسد که با پرداخت رشوه به مقامات محلی، نام خود را به‌عنوان برمه‌ای‌های خالص برای شرکت در انتخابات ثبت کرده‌اند. او می‌گوید: «پیش‌تر برای این کار ۴۰ تا ۵۰ دلار رشوه می‌دادند اما حالا این رقم به ۱۵۰ دلار رسیده است».

حمایت بن‌لادن میانمار از نظامیان حزب حاکم

میانمار از سال ۲۰۱۲ شاهد آغاز موجی از ناآرامی‌های خشونت‌آمیز ملی‌گرایان و بوداییان تندرو است. این ناآرامی‌ها در استان راخین به شورش علیه مسلمانان روهینگیا تبدیل شد. آشین ویراثو (Ashin Wirathu)، راهب تندرو بودایی، که لقب «بن‌لادن میانمار» را گرفته، نسبت به تسلط قریب‌الوقوع مسلمانان بر میانمار هشدار داده است. وی پیش‌تر در سال ۲۰۰۳ به دلیل دامن‌زدن به آتش اختلافات مذهبی در این کشور زندانی و در سال ۲۰۱۰ آزاد شد. ویراثو مدعی شده حملات خون‌بار بوداییان به مسلمانان روهینگیا که به کشته‌شدن صدها انسان بی‌پناه و آواره‌شدن هزاران روهینگیایی منجر شده بحق بوده است، چراکه اقلیت مسلمان در استان راخین به‌دنبال ایجاد امارات اسلامی در این منطقه بوده‌اند. تحرکات افرادی چون ویراثو در جلوگیری از حضور مسلمانان در انتخابات بسیار مؤثر بوده است. برای نخستین‌بار پارما اوخا، یکی از بنیان‌گذاران «ما با تا»، یک گروه تندرو بودایی، فاش کرد که در نشست‌های محرمانه میان مقام‌های دولتی با رهبران این گروه، بر سر تصویب لوایحی علیه مسلمانان توافق شده است.

بازگشت سوچی به عرصه سیاست میانمار پس از آن ممکن شد که نظامیان در میانمار قدرت را واگذار کردند و به او اجازه حضور در انتخابات را دادند. سوچی البته همچنان از اصلاحات صورت‌گرفته ناراضی است و حاکمان میانمار را متهم کرده که اجازه اصلاح قانون اساسی را نمی‌دهند؛ اصلاحاتی که راه را برای رسیدن او به مقام ریاست‌جمهوری هموار می‌کند

به گزارش خبرگزاری رویترز، بوداییان تندرو اگرچه اجازه ندارند کاندیدایی در انتخابات داشته باشند اما از حزب حاکم نظامیان حمایت می‌کنند. این حمایت بعد از آن صورت گرفته که دولت اقدام به تصویب یک‌سری قوانین علیه مسلمانان کرده است. از جمله بوداییان تندرویی که در این انتخابات از نظامیان حمایت می‌کند، گروه موسوم به «ما با تا» است که پیشتاز عرصه تبلیغات انتخاباتی شده و به‌دلیل قدرت فراوان می‌تواند بر روند شکل‌گیری نخستین دولتی که قرار است با رأی مردمی انتخاب شود، تأثیر بگذارد.

قوانینی که علیه مسلمانان وضع شده اغلب سبک زندگی مسلمانان را هدف قرار داده و از شهروندان میانمار می‌خواهد برای تغییر دینشان تأیید دولت را به دست آورند و زنان را مجبور می‌کند تا با فاصله دست‌کم سه‌سال بچه‌دار شوند. همچنین این قوانین مجازات‌هایی را برای داشتن بیش از یک همسر تعیین کرده است. به گفته پارما اوخا، حزب حاکم اتحاد توسعه و همبستگی در میانمار با استفاده از اکثریت پارلمانی خود این قوانین را تصویب کرده و اعتقاد داشته که با این کار گروه «ما با تا» به آنها در کسب آرا در انتخابات کمک خواهد کرد.

تردید درباره بازگشت دموکراسی

انتخابات روز یکشنبه قرار است آزادترین انتخابات میانمار در چند دهه اخیر باشد اما با وجود محدودیت‌هایی که برای مسلمانان ایجاد شده و همچنین زدوبندهای پشت‌پرده، تردیدهای جدی نسبت به شفافیت این رأی‌گیری وجود دارد. شبکه خبری الجزیره در گزارشی در این‌باره می‌نویسد: «بیش از ۹۰ حزب سیاسی در این انتخابات شرکت دارند. اما واقعیت این است که سایه نظامیان بر سر صندوق‌های رأی بیش از همیشه سنگین شده است. نظامیان و نیروهای شبه‌نظامی از جمله گروه موسوم به «شبه‌نظامیان خلق» (Pyithu Sit) و «نیروهای گارد مرزی» (Neh San Tat) رأی‌دهندگان اقلیت‌های قومی را در مناطق مرزی ترسانده و کاندیداها را از برگزاری کمپین‌های انتخاباتی منع می‌کردند. این مشکلات در مناطقی که درگیری‌ها میان نیروهای دولتی و گروه‌های مسلح قومی وجود دارد، بیشتر هم بود».

پیش‌تر نیز تحولاتی که به برکناری رهبر بزرگ‌ترین حزب میانمار منجر شد، تردیدها را نسبت به روند بازگشت دموکراسی به این کشور پررنگ کرده بود. شوئه مان، رئیس مجلس سفلی، پس از اختلاف با رئیس‌جمهوری، آن‌هم تنها سه‌ماه مانده به برگزاری انتخابات، از سمت ریاست حزب برکنار شد. شوته مان و تین شین به‌عنوان رهبران جناح اصلاح‌طلب و محافظه‌کار، پیش از ورود به صحنه سیاست در ارتش میانمار خدمت می‌کردند و در پی به‌جریان‌افتادن روند اصلاحات سیاسی در سال ۲۰۱۱، به فعالیت سیاسی پرداختند. در آن سال، ارتش اعلام کرد که به‌منظور بازگرداندن دموکراسی به میانمار، قدرت را به غیرنظامیان واگذار می‌کند و تین شین با حمایت ارتش، سمت ریاست‌جمهوری و شوئه مان مقام ریاست مجلس را عهده‌دار شدند.

گفته شده، شوئه‌مان در نظر داشته پس از انتخابات، در ائتلاف با حزب اتحاد ملی برای دموکراسی به رهبری سوچی، زمینه اصلاح قانون اساسی و کاهش قدرت سیاسی ارتش را فراهم کند. طبق قانون اساسی مصوب سال ۲۰۰۸، یک‌چهارم نمایندگان پارلمان توسط نیروهای مسلح منصوب می‌شوند درحالی‌که اصلاح قانون اساسی مستلزم کسب بیش از ۷۵ درصد آرای نمایندگان مجلس است. در ماه ژوئن سال جاری، طرحی در پارلمان مطرح شد که در صورت تصویب، حدنصاب اصلاح قانونی اساسی را به ۷۰ درصد کاهش می‌داد و به‌این‌ترتیب، این امکان را فراهم می‌آورد که نمایندگان بتوانند با تغییر قانون اساسی، ارتش را از حق تسلط همیشگی بر یک‌چهارم کرسی‌های پارلمان محروم کنند. این طرح، که همچنین شامل رفع ممنوعیت انتخاب آنگ سان سوچی به ریاست‌جمهوری بود، به تصویب نرسید اما شوئه مان با حمایت از آن، باعث ناخرسندی ارتش و رئیس‌جمهوری شد.

منابع حزبی گفته‌اند که هتای ئو، از اعضای ارشد حزب که با رئیس‌جمهوری ارتباط نزدیک دارد، به ریاست حزب رسیده است. علاوه بر شوئه مان، افراد نزدیک به او نیز از سمت‌های مهم حزبی برکنار شده و جای خود را به طرفداران رئیس‌جمهوری داده‌اند. شوئه مان همچنان عضو حزب خواهد ماند و اجازه خواهد داشت به‌عنوان کاندیدای حزبی، در حوزه انتخابیه خود به مبارزه انتخاباتی بپردازد.

جمهوری متحده میانمار، که پیش‌تر با نام برمه شناخته می‌شد، در جنوب‌شرق آسیا واقع شده و با بنگلادش، هند، چین و تایلند هم‌مرز است. جمعیت این کشور به حدود ۵۱ میلیون نفر می‌رسد که دین ۸۰ درصد آنان بودایی است. حدود هفت‌درصد مردم این کشور مسیحی، حدود شش‌درصد پیرو آیین‌های بومی و حدود پنج درصد مسلمان هستند. در پی چندین دهه جنگ بین برمه و نیروهای بریتانیایی مستقر در شبه‌قاره هند، تمامی خاک برمه سرانجام در سال ۱۸۸۶ توسط بریتانیا تصرف شد و برمه تحت استعمار کامل بریتانیا قرار گرفت. این سرزمین در سال ۱۹۴۸ با نام جمهوری متحده برمه استقلال یافت و تا سال ۱۹۶۲ از حکومت دموکراتیک کثرت‌گرا همراه با فعالیت احزاب متعدد و انتخابات آزاد برخوردار بود. در آن سال، ارتش با کودتای نظامی قدرت را در دست گرفت و تا سال ۲۰۱۱، نظامیان به‌طور مستقیم یا از طریق اعمال نفوذ در روندهای سیاسی یا به‌واسطه دولت‌های دست‌نشانده خود، بر این کشور حکومت می‌کردند.

شرایط سیاسی سال‌های آخر حکومت نظامیان، به‌خصوص نقض حقوق بشر و فساد گسترده باعث شد برخی از کشورهای غربی تحریم‌های اقتصادی و سیاسی علیه میانمار وضع کنند. بازگشت سوچی به عرصه سیاست میانمار پس از آن ممکن شد که نظامیان در میانمار قدرت را واگذار کردند و به او اجازه حضور در انتخابات را دادند. سوچی البته همچنان از اصلاحات صورت‌گرفته ناراضی است و حاکمان میانمار را متهم کرده که اجازه اصلاح قانون اساسی را نمی‌دهند؛ اصلاحاتی که راه را برای رسیدن او به مقام ریاست‌جمهوری هموار می‌کند.

تین شین هم با وجود اینکه از طرف نظامیان به این مقام رسیده، تلاش می‌کند خود را به‌عنوان فردی اصلاح‌طلب معرفی کند. او چهارسال قبل به‌عنوان رئیس دولتی غیرنظامی سوگند یاد کرد. اصلاحات او در میانمار با استقبال کشورهای غربی از جمله آمریکا همراه شد که دهه‌ها میانمار را تحریم کرده بودند. میانماری‌ها اکنون امیدوارند پس از حدود نیم‌قرن حکومت نظامیان، با برداشته‌شدن تحریم‌ها و بازشدن درهای اقتصاد کشورشان به جهان، اوضاع اقتصادی‌شان بهتر شود.

یادداشت

روزنه امید برای فردای بهتر

احزاب سیاسی مستقل و اقلیت‌های نژادی میانمار همه تلاش خود را به کار گرفته‌اند تا بتوانند در مقابل احزاب قدرتمندی همچون «اتحاد ملی برای دموکراسی» و حزب «توسعه و همبستگی» به نتایج قابل‌قبولی در انتخابات این کشور دست یابند. در این انتخابات بسیاری از کاندیداها و علاقه‌مندان شرکت در پارلمان از رسیدن به دور نهایی منع شدند و گروه‌ها و اقلیت‌های حاضر در این کشور حق مشارکت در انتخابات را ندارند. بااین‌حال درگیری‌های قومی و مذهبی در این کشور سابقه‌ای طولانی دارد و اتفاقاتی مانند انتخابات می‌تواند به این فضای پرتنش دامن بزند. این نگرانی‌ها انجام انتخابات عادلانه را بعد از ۲۵ سال در میانمار در هاله‌ای از ابهام قرار داده است و نمی‌توان نسبت به برگزاری انتخاباتی با چنین ویژگی‌هایی کاملا امید داشت. از جمله احزابی که تلاش می‌کنند در این دوره از انتخابات به پیروزی دست یابند، حزب ملی «آراکان» است که از ژانویه سال گذشته با هدف حفاظت از بوداییان استان «راخین» در غرب میانمار شکل گرفته است. این حزب که خلاف مسلمانان استان راخین فعالیت می‌کند، هدف از تشکیل خود را حفاظت از بوداییان این استان عنوان کرده است و در صورت پیروزی و ادامه سیاست افراطی‌گری برخی بوداییان، مسلمانان با مشکل بیشتری مواجه می‌شوند. بسیاری از کارشناسان و تحلیلگران منطقه امیدوارند با برگزاری انتخابات این دوره، نسل‌کشی مسلمانان میانمار پایان یابد. بخش قابل‌توجهی از این امیدها به «آنگ سان سوچی»، رهبر حزب اتحاد ملی برای دموکراسی است که به‌عنوان نماد صلح میانمار شناخته می‌شود؛ اگرچه، او به‌طور کاملا آشکار اعلام کرده که قصد حمایت از مسلمانان را ندارد. علاوه‌براین اقدام سوچی که عنوان برنده جایزه صلح نوبل را نیز یدک می‌کشد، حزب توسعه و همبستگی میانمار که حاکمیت این کشور را در اختیار دارد، از ثبت‌نام بیش از صد نامزد مسلمان در این دوره از انتخابات ممانعت کرد. امید زیاد حزب آنگ سان سوچی برای پیروزی در این انتخابات از یک‌سو و اعلام اطمینان از کسب ۷۵درصد آرا توسط حزب حاکم، حدود ۹۱ حزب دیگر که در این دوره از انتخابات شرکت کرده‌اند در بیم و امید شکست یا پیروزی در این انتخابات نگه داشته است. مسلمانان «روهینگیا» که اکنون نامزدی در این دوره از انتخابات و از طرفی حق رأی نیز ندارند، تنها می‌توانند امیدوار باشند که در سیاست‌های حزب پیروز اراده‌ای برای پایان‌دادن به کشتار مسلمانان باشد. برخی از اقلیت‌های نژادی این کشور از جمله «کارن»ها که اکنون بیش از ۳۵۰ هزار نفر از آنها به دلیل درگیری‌های داخلی مجبور به ترک خانه و کاشانه خود شده‌اند و در جنگل‌ها و کوه‌های مرز تایلند به‌سر می‌برند، معتقدند بازگشت حزب توسعه و همبستگی به قدرت باعث می‌شود بیش از ۱/۵ میلیون‌نفر از کارن‌ها باز هم شاهد تداوم ظلم و ستم علیه خود باشند؛ علاوه بر گروه‌های نژادی روهینگیا و کارن، گروه‌های دیگری از جمله «شان» و «کاچین»ها، انتخابات این دوره را امیدی برای پایان دهه‌ها رنج خود تلقی می‌کنند.

نگاه

بی‌نظمی و تقلب در انتخابات میانمار

جاشوا کورلانتزیک* . ترجمه: نوژن اعتضادالسلطنه

هشتم نوامبر، در میانمار نخستین انتخابات آزاد ملی در طول ۲۵ سال گذشته برگزار خواهد شد. در صورتی که مسیر برگزاری انتخابات هموار باشد و نتایج از سوی تمام بازیگران در آن کشور محترم شمرده شود، میانمار می‌تواند نخستین دولت دموکراتیک را از دهه ۶۰ میلادی تا به امروز تشکیل دهد. بااین‌حال، باوجود شوروهیجان ایجادشده بر سر انتخابات پیش‌رو و کارزارهای انتخاباتی پرجنب‌وجوشی که در سرتاسر آن کشور آغاز شده‌اند (که خود نشانه‌ای از آزادی ایجادشده در میانمار است)، رویدادهایی در هفته‌های گذشته سبب شده‌اند تا سیاست‌مداران میانمار و ناظران بین‌المللی با نگرانی به روند انتخابات در آن کشور بنگرند و از احتمال تقلب انتخاباتی سخن بگویند. همچنین گمانه‌زنی‌هایی در این‌باره مطرح شده‌اند که بخش بزرگی از رأی‌دهندگان فرصت شرکت در انتخابات و برخورداری از برگه‌های رأی‌دهی را نخواهند داشت. یکی از نشانه‌های نگران‌کننده آن است که باوجود تمهیدات درنظرگرفته‌شده درباره اخذ رأی از شهروندان میانماری که در خارج از میانمار زندگی می‌کنند، روند رأی‌گیری با تناقضات آشکاری مواجه شده از جمله آنکه برگه‌های کافی برای رأی‌گیری به‌منظور ارائه به اتباع میانمار در خارج از آن کشور ارائه نشده و به‌نوعی از رأی‌دادن آنان جلوگیری شده است. در درون میانمار، در آخرین هفته‌های باقی‌مانده به انتخابات، رویدادهای نگران‌کننده‌ای مشاهده شده‌اند. بسیاری از رسانه‌های میانمار تحت کنترل و تسلط دولت باقی مانده‌اند. وضعیت روزنامه‌ها و تارنماها نیز به همین منوال است. در روزهای باقی‌مانده به انتخابات، این نشریات مقالات بلندبالایی را در تمجید از دستاوردهای دولت کنونی «حزب اتحاد همبستگی و توسعه» (USDP) نوشته‌اند. به نظر می‌رسد که حتی تظاهر به بی‌طرفی رسانه‌ای نیز در میانمار از بین رفته است. همچنین، فعالان حزب اپوزیسیون «اتحاد ملی برای دموکراسی» (NDL) با حادثه‌ای در جریان برگزاری کارزار انتخاباتی در منطقه دلتا ایراوادا مواجه شدند. دراین‌میان، راهبان تندرو بودایی و حامیان آنان متهم به ایفای نقش محوری در آزار و اذیت و آواره‌کردن بسیاری از مسلمانان غرب میانمار شده‌اند. آنان با اقدامات خود سبب شده‌اند تا بی‌نظمی و آشوب در درون اردوگاه‌های مردم آواره و بی‌خانمان ایجاد شود.

همچنین، به نظر می‌رسد نحوه صدور و توزیع برگه‌های اخذ رأی در داخل میانمار نیز همانند مراکز اخذ رأی از میانماری‌های خارج از آن کشور با بی‌نظمی همراه بوده است و در برخی از مناطق جنگ‌زده عدم وجود صندوق‌های رأی‌گیری سبب شده برای بسیاری از شهروندان میانمار شرکت در انتخابات بسیار دشوار باشد. در ایالت کاچین در شمال‌شرقی میانمار؛ جایی که پیش‌تر شورش‌های قومیتی در آن در جریان بود و به‌تازگی در اوایل ماه جاری میان دولت و ساکنان آن منطقه پیمان آتش‌بس امضا شد، حوزه‌های رأی‌گیری بسیار محدود و کمیاب هستند. آیا تمام این موارد نشانه‌ای از احتمال برگزاری انتخاباتی غیرمنصفانه است که می‌تواند کل روند انتخاباتی را برهم بزند؟ با وجود رشد خشونت‌های مرتبط با کارزارهای انتخاباتی، پوشش رسانه‌ای و همچنین اظهارنظر رأی‌دهندگان نشان می‌دهد برگزاری انتخاباتی عادلانه‌تر امکان‌پذیر است و در عمل و در روز انتخابات مسیر برگزاری انتخابات منصفانه هموار می‌شود و این موضوع به پیروزی قابل‌توجه اپوزیسیون خواهد انجامید.

به‌عبارت‌دیگر، نخستین انتخابات آزاد میانمار در ۲۵سال گذشته در نهایت دشوار خواهد بود اما نمی‌توان آن را غیرآزاد خواند؛ وضعیت مشابهی که در انتخابات برگزار شده در سایر دموکراسی‌های نوپا و تازه‌ظهوریافته از درون منازعات داخلی همچون نیجریه و اندونزی نیز قابل مشاهده بوده است. سطحی از اختلالات در جریان کارزار انتخاباتی وجود داشته است. باوجود آنکه شواهد نشان می‌دهند حزب اتحاد همبستگی و توسعه و نظامیان، جاه‌طلبی‌هایی برای کسب بخش مهمی از قدرت دارند اما شواهدی وجود ندارند که اثبات کنند آن حزب و نظامیان سعی خواهند کرد تا به‌طورکامل در روز انتخابات رأی‌دهندگان را فریب دهند. فراترازآن، اختلالات ایجادشده نشان می‌دهند که حزب اتحاد همبستگی و توسعه در تلاش است تا از تمام مزایای تصدی‌گری امور و دهه‌ها حاکمیت نظامیان استفاده کند تا بهترین کمک را به ارتش به‌عنوان حزب موردعلاقه آن نهاد ارائه دهد. بی‌نظمی‌های ایجادشده در جریان ثبت‌نام رأی‌دهندگان و نوع چاپ برگه‌های اخذ رأی نگران‌کننده است، بااین‌حال، این میزان بی‌نظمی احتمالا مانع از شرکت میزان کافی شهروندان میانماری در انتخابات نخواهد شد و به چشم‌انداز وضعیت حزب «اتحاد ملی برای دموکراسی» در انتخابات آسیب جدی وارد نخواهد کرد. نوع بازتاب اخبار توسط رسانه‌های میانمار یک‌سویه و مغرضانه است اما باید توجه داشت که در آخرین انتخابات واقعی ملی میانمار که در سال ۱۹۹۰ میلادی برگزار شد، درجه یک‌سونگری رسانه‌ای در مقایسه با امروز بیشتر بود و در آن شرایط نیز اتحاد ملی برای دموکراسی توانست آرای قابل‌توجهی را به‌سوی خود جذب کند. علاوه‌براین، ناظران انتخاباتی از اتحادیه اروپا و سایر سازمان‌ها اجازه یافته‌اند که به سرتاسر میانمار سفر کنند و بر وضعیت صندوق‌های اخذ رأی نظارت داشته باشند. بااین‌حال، این موضوع که احتمالا در روز انتخابات روند به صورت هموارتری پیش خواهد رفت به آن معنا نیست که بازیگران خارجی نباید درباره سلامت انتخابات میانمار آسوده‌خاطر باشند. ایالات متحده، ژاپن، نروژ و سایر بازیگران مهم در میانمار نیازمند آن هستند تا بر ضرورت برگزاری انتخاباتی آزاد تأکید و به این موضوع اشاره کنند که این مسئله برای احیای روابط نظامی با آن کشور و تداوم سرمایه‌گذاری‌های خارجی در ابعاد کلان در میانمار امری ضروری است.

***پژوهشگر شورای روابط خارجی آمریکا**